

Tisztelt Olvasó!

Ezen a lapon kellene néhány szót szólnom,
hogymit is rejtene a következő oldalak.
De hogy is lehetne bemutatni több mint száz „gyermeket” néhány
szóban?

Aki olvasta az első kötetemet, /**A hársfán túl**/ az tudja, hogy a
„gyengém” a TERMÉSZET. Ebben a könyvben is övé a főszerep.
A természet csodáit, képeit próbáltam szavakkal lefesteni és közben
elszórtam a sorok közé néhány gondolatot, érzést. Reménykedem,
hogy az olvasó lelkében megmarad néhány pillanat a sorokból!

A borítót és a könyvben szereplő illusztrációkat

BOGNÁR HEDVIG

/VERES HEDVIG/

készítette.

Nagyon hálás vagyok ezekért, a gyönyörű alkotásokért!

Az Interneten publikált írásaim Janus írói néven

www.amatormuveszek.hu

címen található.

Csendbe ölelve

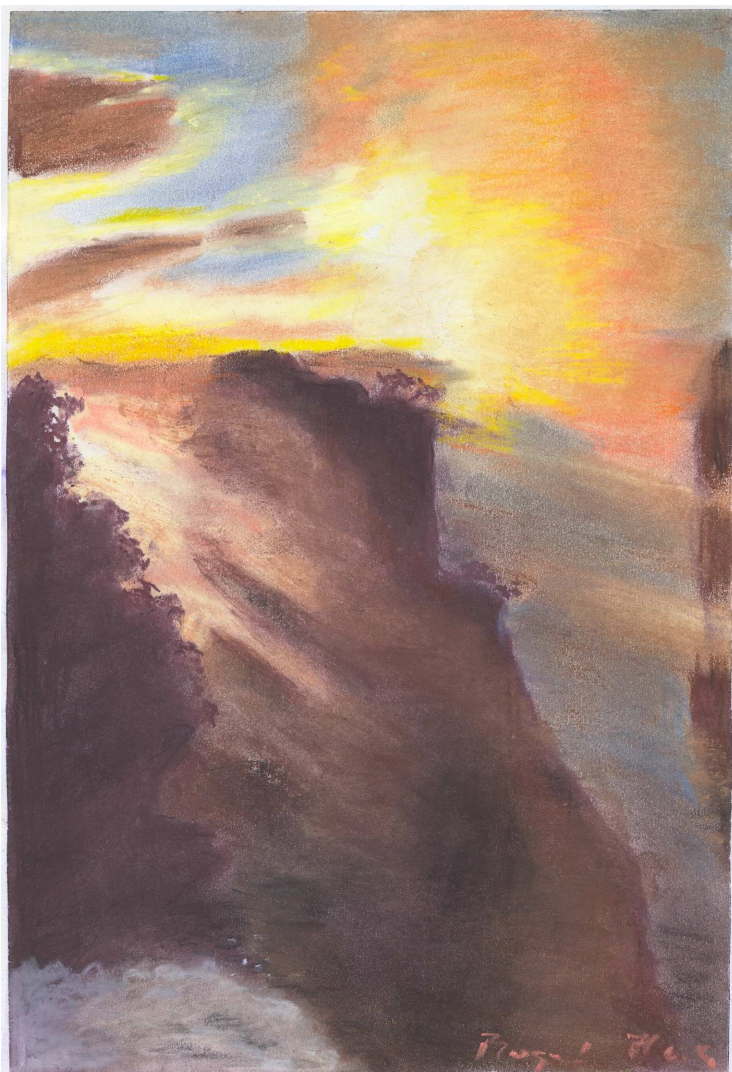
Szürkült az ég s egy galamb szállt át
A lenyugvó Nap utolsó sugarán,
Fekete felhők égi útjukat lomhán járták.
S a szél nézett utánunk tétován.

S legyintett, egy bokor levelét cibálva
A szendergő erdő mélyére bújt,
Mozdulatlan némaságot hagyott hátra,
S álmában viharként dúlt.

Hold tolta szét a felhők zárt oszlopát,
Lenézett a kerek ablakon,
Sárgán szemembe szórta fénysóhaját,
Ma fájt, hát lassan becsukom.

Nyárfának dőlve hallgatom lélegzetem,
S hogy egy fácánkakas,
Megriadva robajjal száll a vak éjjelen,
Hangja érces, bántón magas.

Majd a Csend előkerült, kitudja hol járt,
De most itt van velem,
Rám mosolyog, kacsint, keblére ránt,
S én némán átölelem.

Borús ég alatt merengve

Felhő házak tövén szűk égi utcán,
Magányba karolva néz reám a hold,
Tompá fényű csillag hunyorog némán,
A táj elborít lassan, magába húz, s felold.
Nem vagyok több csak szobor, fekete árny
A múlt köti gúzsba bágyadt mozdulatom,
Emlékezés szívemhez bújik, nyílik a szárny,
Legyőzve a dacos büszke időt haza utazom.
Ragyogó fény fogad kedvenc hársfám virít
Legfelső ágán megbúvó szerelmes gerle pár,
Szelíd szellő futkos, de lassítva hajamba simít,
A bodza bokor integet tövén délceg fácánkakas áll.
Mezőn szárnyalok, s úgy nézem a kamillát, bogáncsot,
Mint más a ragyogó aranyat, tündöklő ékkövet.
Mert nekem kincsek ők, lélegző eleven gyémántok,
Köztük nőtem fel, lényük lelke ruhájában szövet.
Eső csapkodja arcom, a múlt hirtelen a jelenbe vet,
A hold magára zárta fekete függönyös égi ablakát,
Közelgő vihar előre küldte harcosát, a bőszt szelet,
Ki magával hozta a múlt, s a jelen édes hársfa illatát.

Egy elmúló nyári nap

Béka sereg zeng, s bólogat a nádas
A gázlón gólya áll, de már lebben szárnya,
Légbe fúrja csőrét sietve, mert házas,
Kémény tetején várja éhes fiókája.

Alatta a táj szinte mozdulatlan
Szedelőzködik a megvénült Délután,
Boglyák árnyéka nyújtózik lassan,
S mire itt az Est el is szakad talán.

Széttört görögdinnye a zöld gyepen,
Vörös húsból rigó csípi vacsoráját,
Nem jár már más a dinnyeföldeken,
Csak a kuvasz rágja rozsdásodó láncát.

Apró bárányfelhőt a szél sodorja el
Lassan beleolvad a keleti láthatárba,
Az Alkony lépked arról szürke szűrrel,
S tereli a Napot a hegy kiálló csúcsára.

Beleakad a Nap gyönyörű bíbor ruhája,
A tájra foszlik a milliónyi pirosuló cérna,
S a Nap már bújik is nagy-nagy zavarába,
Elrejtí a túloldalon a hegy árnyas szakadéka.

Az ég kékjei parádéznek, ki erős, ki sápadt,
Majd elvegyül köztük a piros s a rózsaszín,
De az est fekete lova hamar közéjük vágat,
Csillagok szikráznak, a tejúton kopogó patáin.

Földre dőlt falak

Földre dőlt falak nyugszanak,
Vakolat repedésein téglavér,
Oly semmik, üresek a szavak
Túl hatalmas az érzés, mi kél.

A szem lát, a lélekben rianás
S a repedés szívemig robog,
Földig hajlok, mint őszi sás,
Könnyem hangtalan kopog.

Dermedt emlék elevenedik
S újra ontja illatát a régi fa,
Mely anyám volt a második,
Gyermek hintám karja ringatta.

Ujjam szemöldökömbbe simít
S érzi a megbúvó apró sebet,
A zuhanás szele fülembé sívít,
Repültem, s elengedtem a kötelet.

Emlékek hada újra éled bennem
Hangok, arcok, borzongó érzések,
A ledőlt falakat föl nem emelhetem,
De lelkem fájába örök jeleket vések.

Mezőn ballagva

Por kavarog léptem nyomán
Repedezett földes úton járok,
Bogáncs húzza vissza ruhám
Majd enged, s én tovább állok.

Pacsirtaszó jár s a tücsök zene
Belekarol, majd együtt andalognak,
Szél suttog mögöttük s lehelete
Könnyű hintaja a virágillatoknak.

Darázs röppen a lóhere virágra
Aprókat zümmögve körbe járja,
Csókot nyom a hófehér szirmára,
Majd bekacsint a nektárhozományra.

Bíbic zuhan sikoltozva, „szegény”!
Majd a földön húzza „törött” szárnyát,
De nem én vagyok az a legény,
Kitől féltetni kell apró fiókáját.

Remeg a táj a forró nyári naptól
Nem jár erre még a délibáb sem,
A nap az ég tetejéről perzselve szól:
„Dél van”, s az irányt hazafelé veszem.

Alkonyi kép

Karcsú árnyékok közt sétál az Alkony,
Zsákjába gyűjti az elkószált fényeket,
Tenyerem emelem, s szemem fölé tartom,
Hogy lássam a Napot, kit a tó épp fürdetett.

Pír ül az arcán, meztelen áll a vízben
Körülötte bíbor simul megfestve a habot,
A partról kíváncsi sás hajol, teste ívben
Feszülve, vörössárga szivárványt alkotott.

Az Alkony

Betoppant az Alkony, vállán nagy zsákkal
Beszélgetésbe kezdett az öreg Délutánnal,
Hogy a tájon mi újság, s miképp járja,
De faképnél hagyták, ott maradt magába.

Bús hangulatban ült le a tavaszi mezőn,
Annak is a közepén, egy apró dombtetőn.
Szép volt a pázsit, vígan daloltak a madarak,
Így csoda-e, ha a zsák szája tátva maradt?

S ha már így esett, a pajkos szél belekapott,
Szerteszórta a benne lévő tengernyi magot,
A rohanó idő nagy kapkodások között,
Lótott, futott s minden magot megöntözött.

Kikeltek nem sokára a fekete virágok,
Sötétbe borult a mező, az ibolyás árok,
Elgurult álmait most mindenki kereste
Nagy kormos kabátjával megjött az Este.

Az ég padlásán bolyong a hold

Az ég padlásán bolyong a hold magányosan,
S a kitört felhőcserepek között néha rám villan,
Bánat fénye sárgán hull, magány karja földre ránt,
Lelkem fogoly, szívem verdes, rajta nehéz acél pánt.
Emlékképet tép halkan a fájdalom, s megremeg a szám,
Múlt fala borul a jelenre, s jövőmért súgom az égre imám.

Repülj Tavaszom!

Vándormadár Tavaszom gyere, repülj!
Szárnyalj a kavargó időtenger felett,
S ha megjössz, szívem hintázó ágára ülj,
A régi fészked, epedő lelkem ott leled!

S ha a kinyíló kelyhek virágport szülnek,
Melyet sétálni visz karján a lágy esti szél,
A nyárfára turbékoló vadgalambok ülnek,
S a bodros fellegágyból sárga telihold kél,

Akkor szívem ágán hangos lesz a fészek,
Mert a Tavasz és a víg Életem frigye,
Apró boldogságokat költ s a csibészek,
Létem víg csengőjét rázzák, s újra lesz hite.

Várom a Tavaszt

Szél jár a fák között lehelete jég,
Arcomba fúj lelkem is remeg,
A hold arca sápad, kékül az ég,
A bokrokon ébredező veréb sereg.

Álmosan a Nap egy felhőbe bújik,
Aludna, de takaróját cibálja a szél,
A vörös felhő lassan lábára csúszik,
A fehérlő mezőn felragyog a dér.

A fákon hatalmas szétterült feketeség,
Mintha az est itt maradt ruhája lenne,
Varjak ülnek, kárognak: Nincs eleség!
S indulnak a földön árnyékot növesztve.

Csend sétál a mezőn, s a kezét fogva
A hallgatás együtt lép hangtalan vele,
Csak állok mozdulatlan kissé vacogva,
Épp hogy hallatszik lélegzetem nesze.

A távolba nézek, de nem látom sehol,
Hiába forgok kutatva az ég peremét,
Csak tudnám, hol jár, merre bandukol?
Nem hallom a Tavasz közelgő énekét.

Csak jöjj

Nyílik az ég alja fény lép a szobába,
Széttépve lebegő színes álmaim,
Belevesznek a padló szálló porába,
Mint röppenő kérész gondolataim.

Új Nap kel az égen s nevetve indul,
Nem siratja rázkódva a holt tegnapot,
Megy magasra, s az ég egyre tisztul,
S csak szórja a milliónyi fényszalagot.

Fölszedem álmaim s összehajtogatva
A múltba helyezem, s örökre otthagynom,
Indulok én is a szép Napra kacsintva,
Egy új remény dallamát vígan dúdolom.

Leszek nevetés, zengő- csengő kacagás
A szívárványt megfogom, s átforgatom,
Arcomra teszem s ajkam színes ragyogás
Lesz, csak jöjj, csicsergő zsenge Tavaszom!

Álmodom

Rózsaszín felhők kézzel keverednek,
A Nap fest bíbor szegélyt az ég peremén,
Fekete ágyat vet az est a nyújtózó csendnek,
Ma már nem cseperedik lelkemben a remény.
De álmom felébred a halvány csillagok között,
Lecsúszik szememre a Telihold fénycsúszdáján,
Az álmok országán szívem boldogságba öltözött,
Mezőn lépek virágok közt, gyümölcs kacsint a fán.
Szellő simogatja arcom, finom illat leng, rigó felesel,
Zümmögő méh hódítja a nektáros kinyíló kelyheket,
Birkanyáj lakta domb ezüst hullámú patakot terel,
Az Örök belém karol, nem számolom a pergő éveket.

Egy reggel /kislányomnak/

Szempillám pályváit tépi az ébredés
Hangtalan pattannak el, illan az álom,
Tudatom nyújtózkodik a fény még kevés
Ablakhoz lépve a kelő napot várom.

Az ég peremét rádiózza a hajnal
Kikoptatva az est fekete grafitját,
A derengésen át víg napsugár nyargal,
Felkölti a mezőn gubbasztó pacsirtát.

Áradó lágy fényben felpezsdül az élet
Nyíló ibolya csókjáért darázs röppen,
A sápadt hold lassan nyugovóra térhet,
Túl fényes e világ mibe belecsöppen.

Ágyam szélére ül a nap ragyogása,
Ott pihen édesen vérem, kicsi testben,
Angyaloknak tündöklő szép földi mása,
Ébred lassan, virág nyílik a szívemben.

Ibolya nyílik

Szellő karol belém, mezőre visz
Andalgón lépek a tavaszi tájon,
Az ég arca szeplőtlen tiszta,
Fénysugár csillog szempillámon.
Letérdelek, le a nyíló ibolyához
Hogy láthassam szégyenlős arcát,
Ujjam hegyével érintsem kéklő
Szirmait, s beszívjam mámor illatát.
S ott a földön térdelve egy pillanatra
Megrészegülve nő a vágyam,
Hogy letépjem, fogjam, s vigyem,
Otthonomban örökkön lássam!
Már mozdulna kezem, de jaj
Én esztelen önző lélek!
A virág marad, csak emlékét viszem,
Hisz e csodák, fűközt nyílvá szépek!

Lyukas égbolt

Izzó vörös Nap vasalja
Az alkonyi ég peremét,
Szép simára, egyszínűre,
A kéket és a feketét.

Mire meg jön az éjszaka,
S elnyújtózik a tájon,
Csillag lyukas lett az égbolt,
A nap pergette parázson.

Meggyfaangyalok

A térdére ültetett a Tavasz ezen az alkonyon
Andalgón suttogott a sárga pityangos réten,
S kábulok illatán, mint zamatos vörös boron,
A jókedv támogat, s kísér e gyönyörű vidéken.

A fantáziám nagy duzzogva haza ment nélkülem,
Látva a meggyfa ágait, miként angyallá válnak,
Lágy szellő lebbenti szárnyait, s hallani véli fülem,
A virágok csendülnek, csodás dallamot muzsikálnak.

Elfáradt vörös szemekkel a nap lassan nyugodni tér,
De megtorpan egy pillanatra a bíbor övezte hegyen,
Lenéz az angyali fákra, kiknek az arcába szalad a vér,
Rózsaszínre pirult szirmok között keringőzik lelkem.

Elcsodálkozik, s szótlán a hegy mögé arcát lehajtja,
Majd magához hívja az elkószált tekergő fényeit,
Az égen pitypang arcú hold kel, az utat megmutatja,
S a harmat gyöngyös fűszálak léptem zaját elnyelik.

Nyári reggel

A hajnal oltja ki az utolsó csillagot,
Haldokló fénye a kelő napba sápad,
Bíbor színű ég peremén az éj sóhajtott
S lezuhant, fekete levele fehérré szárad.

A reggel ecsetét kékbe, rózsaszínbe mártva
Káprázatos ruhát fest a kóbor felhőknek,
A rohanó idő megtorpan, tátva marad szája,
Mert a fűközt a gombák, oly szaporán nőnek.

Harmat cseppek kuncogva a zöld fűszálakon
Megcsillannak, s a földre lecsúszdáznak,
Majd elillannak hirtelen akár a bánatom,
A lelkem nyújtom át, e szép nyári tájnak.

Nyári éjszaka

Karcsú testű alkony bújik,
Ráhajol a tájra,
A Nap köszön, elbúcsúzik
Vörös pillantása.
Madarak hintáznak az ágon,
Halkul az ének,
Szempillákon öltözik az álom
Hajában szép fények.
Hangtalan lélegzik az erdő,
Lebegnek az illatok,
Tenyerén hozza az esti szellő,
S beléjük kóstolok.
Bódító virágpór lelkembe száll,
Szívemig bandukol,
A Hold arcomra fényeket szitál,
S lényem dorombol.

Ragyog az ég

Az alkony szürke kertjében árnyékok nőnek,
Fényföldben gyökerük, száruk az estbe fut,
Napsugarak ütköznek egy hatalmas felhőnek,
A vöröslő fényből mára már morzsa se jut.

Csillagok bújnak az est fekete ponyvája alól,
Fényük hangtalan, lelkemben csengő kacagás,
A Hold, mint apó sétál arca sárgálló fényt szór,
Az ég tündököl, s engem előnt az angyali varázs.

Nyári ég alatt

Feküdtél-e már nyári éjszakán
Hunyorgó fényű csillagok alatt,
Andalgón csengő tücsök muzsikán
Mikor az idő megállt, s nem szaladt?

Érezted-e a föld leheletét
Miközben fejed szénán elpihent,
Lágy fűszálak között apró neszt
Egy hangyának, ki éppen arra ment?

Ölelted-e magadhoz a mezőt
Ragyogó szentjánosbogarával
A Holdat, mint édes hű szeretőt,
Rád csorgó sárga mézsugarával?

Hitted-e a szénaközt feküdve
Mikor csendbe olvadt a pillanat,
Hogy e csodát néked Isten küldte,
Lelkedbe hulló lelki aranyat?

Viharos éjszaka után

Ne félj, a vihar már csak szellő,
A nap tündököl, mint égi sellő,
Partra vetette a hullámzó búzatábla,
Fénycsókját szórja az arany kalászra.

Nyár

Vihar tépte fák alatt
Holt levélen lépek,
Pára száll, rám tapad
Tompák a fények.
Szél hajszolta felhők
Törpülnek az égen,
Akár égi sellők
Pillangók a fényen,
Vidáman röppenve
Ropnak szédült táncot,
Tekintet megkötve,
Szivárvány pompázott.

Déli éjszaka

Felhő karok fojtogatják a delelő napot,
Még ki tör néha egy-egy sikoltó sugár,
De vége már, az ég fekete jégé fagyott
S a szél fákat hajlít, levelet tép, s dobál.

A szeszélyes tavasz, vacogó őszt játszik
S ott fenn a soványodó fellegek között,
A nap eldobta fényeit, s nem pompázik,
Haldoklón fehér, sápadt holdnak öltözött.

Rám tört hirtelen egy szorongó fura érzés
Bennem jár föl s alá vas pátyait zörgetve,
Távol vagy hiányod fáj, nagyot nő a féltés,
Minden pillanat szeg, érted aggódó lelkembe.

Viharban

Maszatos az ég ott nyugaton
Pillantásom a vörös foltokon
Megpihen, elterül s beléjük ég,
Valami készül itt, vérzik az ég.

Nagy csenddel surran az est
Árnyakat bújtat, feketét fest,
Reszkető csillagok sápadva,
Fényüket szórják az ágakra.

Halk az erdő bagoly se röppen,
Valami feszült arcomra csöppen,
Tenyerem simítja, ingembe törli,
Esőcsepp sikolt, a szöveten végzi.

Nagy dörgés az ég haragra gerjed,
Tolong felettem a sok fekete felleg,
A cseppért vagy másért itt a bosszú,
Villámok vakítanak, harc lesz, hosszú.

Szél tépi a fákat, ruhájukat rázza,
Letöri a karjuk, s nem magyarázza,
Hogy miért, s mi ez az örült indulat
Csak vágatva zúz, s minden szétszakad.

A vihar égi szivacsait két kézre kapja,
Kéklő villámló szemekkel kicsavarja,
Lezúdul az eső, áztatja a fekete földet,
Sár borít virágot s mindenféle zöldet.

Mire felkölti a csapzott hajnal a napot,
A vihar tovább áll, s mit itt hagyott,
Lassan mutatják az erősödő fények,
Mit látok, az megrettent s félek...

Fényt szór a Hold

Piros arcú felhők futnak
Az alkonyi ég peremén,
Kis csillagok ugrádoznak
Az est kinyíló tenyerén.

Gerle ül az akác hegyén
Teste szürkességbe olvad,
Mellé ül a sárga holdfény,
Ülőáguk hangtalanul korhad.

Bodzabokor erdő szélén,
Alján kapingál egy árnyék,
Kíváncsian vár a szél s én,
Hogy fácskává váljék.

A telihold, mint egy angyal
Vágyuk rögtön kitalálja,
Fénye száll, teljesül az óhaj,
Ezüstöt szór a riadt madárra.

A fűben tücskök ciripelnek,
Átkarol, andalít a dallam,
Lelkemben vágyak ébrednek,
Hogy őket még sokáig haljam!

Ősz

Bágyadt arccal sétál a Nap
Nád szegélyű apró tó fölött,
Étkezt vizében senki sem kutat,
A víg gólya rég elköltözött.

A mezőnek rosszul áll szénája,
Ősz jár rajta, s virágait szedi,
Varjú röppen s károgó nótája,
A közelgő fagyot emlegeti.

Karcsú fa gyönyörű lombruhája,
Mint káprázatos nő úgy ragyog,
A szél udvarol lágy a suttogása,
Ágakon apró, vetkőző mozdulatok.

A Nap lefelé gurul az égi lejtőn
Arany fénybe mártja a dombokat,
Szőlőtőkén fürtök ülnek pezsgőn,
Két sárga darázs barát itt mulat.

Magára ölti a Nap éjfelhő kabátját,
Tótükrén táncoló fényét zsebre vágja,
Alkony lépked, hozza szürkülő világát,
A telihold rejtőzik még, nagy batyujába.

Levelét írja az Ősz

Búcsú levelét írja a kesergő ős ,
Széles betűjét a földbe eke vágja,
Csendesen áll a dombon egy őz,
S mögötte a tél oson, fehérlik ruhája.
A megírt levelet fehér hóboríték fedi,
S a fagy elsimítja, erősen le is zárja,
A rohanó idő, hatalmas táskájába teszi,
S előbújnak a sorok, a Tavasz zöld hajába.

Kesereg az Ősz

Borult ég alatt sírva kesereg az Ősz,
Száraz gaz terül, színek temetkeznek,
Mint múlt zuhog rám az eső, szele bőszi,
Korbácsol hideg cseppje, kezeim remegnek.

Szívemen átszalad egy másik őszi nap,
Mikor veled áztam a meztelen fák alatt,
Milyen furcsa érzés, a csepp mi most harap,
Akkor rám simult, mint délutánra az alkonyat.

Arcomon meleg esőcsepp gurul, lelkem fellegéből,
Sötét gondolatok nőnek, szárait öntözi hiányod,
A magány kering, némasága riaszt s szinte öl,
S talán nem akarod, mégis a sírgödrömet ásod.

Szertenézek kifosztott lelkemben, üres polcok állnak
A boldogság soha vissza nem térő költöző madár,
Hátamba szavaid, mint éles suhogó kések szállnak,
Eső zuhog, s meghalok csendben, mint e síró őszi táj.

Mert élni minek? Nem szép már a Nap s a Hold,
A szívárvány csak fénytörés nem több, semmi más,
A csicsergő madárdal vidámságot múltban hord,
A fájdalom a szívemben egyre mélyülő szakadékot ás.

Felperzselt múlt

Vörös az égalja, de nem a nap nyugszik
A tűz tombol, ereje egyre csak gyarapszik.
Belekap a fába, a sikoltó zöldellő bokorba,
Madárfészek zuhan az izzó, sötét homokba.
Rohan a tűz kezében álmok s jövők halnak,
Nincs már otthona a víg, zengő madárdalnak.
A tűz már megkapta az áldozatot, mit akart,
S elalszik, vörös szemére fekete hamu zuhant!
De a hamu alatt a földben, magok bújnak csendben,
Az égi áldást várják, s hogy álmuk megszülessen!
Mert hiába rohan a tűz elemésztve mindent mi szép,
Az élet újjá születik s szebb lesz, mint sosem volt még!

Est porából hajnal születik

Az éjszaka fekete testén,
Mint égő, izzó sárga sebek,
Csillagok vibrálva sajognak,
Az ég fájdalomtól remeg.
A telihold, tátongó üreg
S benne az est lüktető szíve,
Üstökös vág halálos barázdát
S elnyeli a semmi, mély pereme.
Itt a vég, jajongva zúg a szél
Holló hangja csendre száll,
Az ég alján vöröslik a vér,
Hajnal sír föl, hangja napsugár!

Fekete éjjel

Fekete éjjel felhő széken
A hold ül sugarát lóbálva,
Halvány fényben tücsök a réten
Gyönyörű dallamát próbálja.

Fakó széna illata néha
Lágy szellő hátán idelebben,
Apró tóba beugró béka
Hínárba olvad szúnyog lesben.

Bagoly szárnya lágy suhogása
Riasztgat apró kisegeret,
Közel a háza, viszi lába
Eltűnő farka kiinteget.

Pókhálót lenget, lágyan penget
Akác ágán a suhanó szél,
Egy szó reszket, lelkembe csenget,
Boldogság dereng, kacagva kél.

Röppenő gondolataim /Kislányomnak/

Fűzfa ága hajladozva,
Reám terül s álmodozva,
Gondolatom messze illan,
Méhecskeként repül vígan.

Bekukkant a legelőre
Meg áll ott, a közepébe,
Körbe kémlel, virágra ül,
Magasba fut, s beleszédül.

Mint a fecske úgy cikázik,
Felhők alatt bőrig ázik,
Szárítkozik szél karjába,
Mosolyog a napsugárra.

Erdőben jár, fákra lebben,
Előbújik teli zsebbel,
Vadkörte és sárga szilva,
A földre le, jaj de húzza!

Tó tükrén fut, egyre iszkol,
Elcsúszik, majd lubickol,
Sás tövében békasereg,
Nagyot kacag rajta, s brekeg.

Bejárta a szép vidéket,
Látott mindent, csodaszépet,
Visszarepült fűzfaágra,
S fejembe ül odújába.

Milyen gyönyörű a világ,
Szépen nyíló réti virág,
De a legszebb a világon,
Még is Te vagy, kisleányom!

A négy testvér

Barnasárga avar ágyban,
Hársfa alatt félhomályban,
Alszik a Nyár.

Ősz takarja, szeles karja
Átöleli, s nem zavarja,
Eső szital.

Hósubában, zúzmarával
Jégsörényű paripával,
Meszel a Tél.

Tarkabarka nyíló barka,
Apró méh csókja rajta,
A táj életre kél!

Tavaszz simul nyár ölébe,
Ősz hull a tél tenyerébe,
A négy testvér körbe jár,
Virul, s fakul a határ!

Tézek

Tavaszhöz tarka tájon,
Tücsökhöz tanyáz tulipánon,
Tündér táncol tó tükrében,
Teknőshöz tenyerében.

Csöppnyi lányom /apai örömhöz/

Szív bővítés, nekem ez kellene!
Kiömlik a lényem szép szeretete,
Most itt csobog lábam előtt,
S körbe fonja, az apró nőt,
Kinek a lelkem tenyerébe teszem,
Úgy szeretem, hogy mindjárt megeszem!
Édes vérem, csöppnyi lányom
Szemed fénye boldogságom,
Hangod hárfa, lágyan pengő,
Bár termeted kis tepertő,
E világon mégis Te vagy,
Kihez gondolatom szalad.
Ha nem látalak nő a féltés,
Aggódáson száll a kérdés,
Jól vagy ugye semmi bajod,
Gázt, konnektort békén hagyod?
Éles késünk nem tompítod,
A házunkat le nem bontod?
Apró kezed milyen ügyes,
Minden falunk vízfestékes,
De jó barát a szobafestő,
Zsírkétát is eltüntet Ő?
A ruhácskád milyen drága,
Főleg így, összevágva!
Gyere Lelkem itt az este,
Most leszel ám megfürdetve!
Samponodban darázs nincsen,

Nem lesz csípős a szemedben!
Álomtündér pilládra száll,
Ablakodon hold kukucskál,
Apró csillag nézd, hogy kuncog,
Enged el a fülem, húzod!
Aludj, aludj, nem kell lámpa,
Neked jön a villanyszámla!
Szuszogón halk lélegzeted
Apád álmodban neveted,
Ki csak bámul, csordult könnye,
Te vagy lelke féltett gyöngye!

Hold és a Nap

Áttetsző felhőfátyol leng
A tündöklő Hold arca előtt,
Alant halk tücsökzene zeng,
Ringatva a tavaszi legelőt.

Bokrokat satíroz a félhomály,
Csak körvonalak látszanak,
Az ágon hintázik egy kismadár,
Vagy csak az árnyak játszanak?

Az ég alján, hegyoltár tetején
Áll a Nap, bíbor csodaruhában,
Vörös felhőkoronája fején,
S arca pirul nagy-nagy zavarában.

Kicsi s nagy csillagok tolongnak
Összegyűlt a ragyogó násznép,
Hirtelen páran a Földre ugranak,
"Talán innét szebb lesz a látkép!"

Göncöl szekeren érkezik a Hold,
Majd sárga fénnel a tejútra lép,
Mire a hegyoltárhoz ér, arca zord
Senki sincs, hol a Nap állt nemrég.

A Nap megszökött, ki tudja miért?
Csak áll a Hold, könnyeit fátylába rejt,
Ő csak boldogságot, ragyogást remélt,
Az eltűnő Napot senki meg nem érti.

Szétszéled a násznép, csend ül a mezőre
Fekete vászonná lett a csillogó ég,
"Én meg mondtam ugye, tudtam előre!"
Csipogta egy ugráló szószátyár veréb.

A hegy mögött letérdelve kesereg a Nap:
"Hisz oly gyönyörű! Enyém, hogy lehetne?"
Majd tengerbe merül Ő, s a bús szavak,
Búcsú pillantását még a Holdra rávetette.

A Hold e naptól szomorú, s csak kesereg
Kedve kietlen, akár végtelen földi tarló,
Ha a Göncöl szekerén ül arca akkor kerek,
Máskor csak egy vékony haldokló sarló.

Huncut hajnal

Az est kerítésén átszökött a hajnal,
S a mezőre leült zengő madárdallal.
Az est elsápad, s bosszankodva látja,
Kertjét a napfény bukfencezve járja.
Duzzog magában, de hát mit tehetne?
Haza indult s csillagait zsebeibe tette.

Esti mese

Ég sarkában felhők mögött
Rejtőzik egy sárga folt,
Fénye kopott, rádiózott
Mit a szél elmaszatolt.

Szembe vele túloldalon
A Nap nyugszik sietve,
Fény ruháját összehajtva
Alkony polcra helyezte.

A szigorú Est mogorván
Szekrényajtót rázárja,
A Nap duzzog vörös arccal,
Hiányzik szép ruhája.

Egy kis tücsök megsajnálja
Szép altatót muzsikál,
Gyönyörű a ringó dallam,
A Nap rögtön szunyókál.

Komótosan sétál az est,
S szembe jön az Éjszaka,
Ölében ül fénymosollyal
Az ég összes csillaga.

Ég sarkában felhők mögül
A teli Hold kipattan,
Fénye árad, s mint ezüstpénz
Csillog lenn a patakban.

Játékos Nap

Nem tudom, mi van ma a Nappal,
Oly pajkos, huncut ma a fénye,
Reggel kuncogva kelt rózsaszín kalappal,
Csiklandós sugarát szórta a vidékre.

Puha cinkefészek lágy melegében,
Tátott szájjal bámulják az apróságok,
Hogy a fatörzsszínház kis fénytermében,
A szél rögtönöz, pajkos árnyjátékot.

A mocsár halkán suttogó sástengerében,
Fél lábon áll a gólya s csőrével mutatja,
Hogy a Nap a játékos bújócska hevében,
Azt a kis fekete felhőt mélyen megbántotta.

Eleredt a könnye, majd dühbe is gurult,
Dirreget-durrogott, villámot is dobált
De a Nap vigasztalva, fodros hajába bújt,
Szétbontja a fehér fényt, s az, szivárványba vált.

A kedvetlen Alkonnyal kicsit civakodott,
Mert megvetette ágját, s aludni küldte,
De a hegy tetején még huncutul pizsmogott,
S búcsú sugarát a nyárfa tetejére tűzte.

Forrás

Valahol az égi fénylő hegyek tetején
Hol a csúcsokon kéklő tisztaság ragyog,
Egy lélekforrás születet s benne a fény
Ismeretlen út irányába mutatott.

Halk csobogással indult, szirtek vigyázták,
Mint oltalmat adó hatalmas bástya falak,
Majd hatalmas árnyékú örökzöld fenyőfák
Méz sárga, gyantás törzse mellett haladt.

Az elmúló idő a forrást patakká nevelte
Teste már él, benne algák, ficáncoló halak,
De a sors durván beledobott kövekkel verte,
S halkan lépő folyó lett a fürgén futó patak.

A mederben puha iszap, benne a múlt pihen,
S ha felkavarja az emlékezés heves sodrása,
Felvillan a gyöngyöt rejtő kagyló szerelem,
Nyílik s édes borzongássá lesz a folyó hulláma.

De holt csigaházú álmok is hevernek ott lenn,
S kibújik belőlük a vaskezű kegyetlen fájdalom,
A rég még mindig úgy fáj, sajog akár a jelen
Áttűnik, mint erős toll nyoma a vékony papíron.

Fiatal léptekkel jár fölötte az örök idő,
Mögötte múlt kavarog, vánszorgó a jelen,
A vén folyó az elmúlás szakadéka felé lépő,
A jövő, ha van, már oly apró s jelentéktelen...

A harcművészetről /Tíz éve a Ju Jitsu-ban/

A harcművészet egy szép tengeri kagyló,
S testében parányi homokszem a gyakorló.
Az évek, ahogy kemény edzésekkel múlnak
A homokszemek lassan gyöngyé alakulnak.

A test harcolni tanul véren, s könnyeken át,
S ha végére ér, a lélek nyugalmat, békét talál.
A harcművészet az egyetlen, mi harcra nevel
S mégis lelkedre a küzdés, békét hoz majd el!

Csupa ellentét, mégis csodás egységes harmónia,
Hol izzó tűz lakik, s a nyugodt víznek is otthona.
Testedből fegyver kovácsol, a benne eltöltött idő
S bölcsességet, hitet ad s kemény lesz az akár a kő!

Szavak

Gondolatok törnek ki feltépve a hallgatást,
Szavakká gördülnek, betűgrafittal telnek a lapok,
Létem jövőbe szórja múltam, jelenem, de semmi más,
Lelkemből papírra kövülnek a halk szakadó sóhajok.
Ha az idő elmorzsolta már hosszú évszázadokat,
S megsárgult lapokkal valaki a szavaimmal idéz,
Láthatja a nekem oly kedves fákat, tájakat,
Talán megsimogat majd a szó Ott, mint puha kéz...

Csendes folyó

Csendes folyó a lelkem
Égből fakadt s a földet járja,
Mezőbe simul a lágy kikeletben,
Mosolyog rá a pitypang rikító virága.
Mint vízimalom nagy lapátkereke
Úgy kavarja vízét az emlékezés,
S buborékok törnek a felszínre,
Bennük fájdalom rejlik s nevetés.
A szeszéjes sors rakta mederben
Hol bő vizű, hol hirtelen apadó,
Szikláról zuhan, vize szétfröccsen,
Majd durva lábak taposta gázlő.
Lassan a kihalt végtelen síkra ér,
Nélküle röppen tovább az idő,
Az elmúlás tengerébe hazatér,
Vele hal a múlt, jelen s jövő.

Eldobott kavics

Egy eldobott kavics, mely zuhan,
De benne még tenyered melege,
S alant egy széles hideg folyam
Rajta az élet, zord fekete jege.

Kavics csapódik, s jégszilánkok
Szóródnak szét a sötét semmibe,
Majd dübörgő fájdalomrianások,
Szakad a folyam fagyos felszíne.

Tátongó végtelen jégszakadék
S a kihűlt kavics csúszik bele,
De tenyered melege szép emlék,
Mely örök, magába zárt egy kő szíve.

Tollal és papírral

Ha virágos zöld mezőn bódultan jártam,
Ezt tollam a papírnak betűkkel mesélte el,
A szavakban az illatot már nem találtam,
A pacsirta hangja is csak lelkemben énekel.

Ha hirtelen zápor fut a rezgő levegőt lehűtve,
S nyomában szivárvány ível a nyárfák felett,
Betűimből színek áradnak, s a káprázat eltűnve,
Az érzés is fakóbb, ahogy agyam rá emlékezett.

De aki hallotta már a felröppenő pacsirta hangját,
Ha olvassa, szíve megdobban, s az emlék énekre lel,
S újra érzi a nyíló vadvirágok megszédítő varázsát,
Ki még nem élt át ily csodát, az talán szárnyra kel!

Amit a toll s papír nem adhat vissza, arra ott az emlékezés,
Vagy a fantáziát sarkantyúzva a mezőre röptíti, ki olvassa el,
Mert a leírt szavak, s a költészet lehet, hogy néha túl kevés,
De álmokat mutat, színes világokat fest, ledob, vagy felemel!

Soha

Soha, soha sem lépnek a fák,
Lehet vihar, perzselhet a Nap,
A fényt visszaverik, a vizet isszák,
Míg élnek küzdenek, s kitartanak.
Van úgy, hogy gyökerük kiázik
Szinte már dőlnek a semmibe,
Fejük felett villám cikázik,
De kinek meg marad hite,
Az egy porszemen állva,
Esőben, a Nap sugarába,
Égjen a villámok tüze,
Az él, s nem sodorja el, az idő vize

Minden kívánságom

Hol a szemed tükrébe
Belecsobbanok,
Igazán otthon csak is
Ott vagyok!

Kis bolygód vagyok
S Te a Napom,
Árnyékom a fényem
Mind tőled kapom.

Te vagy a gyógyszerem
Ha betegít az élet,
Te vagy ki életembe
Elhoztad a mézet.

Mező vagy vadvirágos
Benned patak vagyok,
Te adtad a szép medremet,
S tükröm néked ragyog.

Estém vagy s nappalom
Vágyam és álmom,
Te vagy a nagyvilágban
Minden kívánságom.

Még vagyok

Vagyok csillag,
Már csak hunyorgó,
Vagyok egy illat,
A semmibe illanó.

Vagyok éji lepke
Ki tűzfénybe száll,
Vagyok a hóban
Egy fagyott madár.

Vagyok őszi fű
Sárgán hullámozó,
Vagyok dobott kő,
Vízbe csobbanó.

Vagyok lélek
A létben bolyongó,
Vagyok félelem,
Földön kuporgó.

Vagyok könyv
Kinek végére érnek,
Vagyok kép,
Sarkaim égnek.

Vagyok tinta,
Mely beszárad,
Vagyok üveg,
Csapódva sziklának.

Vagyok, ki voltam
S maradok a végig,
Vagyok, de emlékem
Majd fölidézik?

Már lefelé

Mint hajnali Nap, erősödő fénnel lépkedtem
Vágyva, a MINDENÉRT,
Kapaszkodtam elszántan egyre feljebb s lentről
Két szempár kísért.
Majd egyedül maradva haladtam, el- elcsúszva
A sima kéklő égen,
Mögöttem valóra vált s holt álmaim hevernek,
S delelőre értem.
Most lefelé indulok, lábam már biztosan jár
A fellegek peremén,
Fényem gyengül, a minden egyre szűkül, s lesz
Sír, egy fejfa tövén

. Kezdet és vég

Kezdet és a vég,
Örök rejtély rég.
Honnét gurul a szál,
Melynek végén kalapál,
Ez a csöppnyi emberi szív,
Ki az utolsó percben is vív,
A létért, a megmaradásért,
Önzön, csak magáért.
Van e tovább, s ha van,
Ha búcsút kong a harang,
Van-e ki odaát tárt karral vár reám,
Vagy nem lesz csak sötét éjszakám?
Kérdés száll egyre, válaszra nem lel,
Az ember él, örül, sír és meghall, ha kell.
Telnek, múlnak egyre az évezredek,
De honnan s hová megyünk emberek?

Lesz még

Kel a Nap, karcsú sugara puha ecset
S vörösre festi a magányos felleget,
Amit sodor a hajnali szél az ég peremén,
Egyre törpül, majd eltűnik, mint a remény.

Kerek Hold ezüst fénye táncol a tó tükrén,
Apró halacska ugrik fürgén sima felszínén,
De nem marad utána más, csak egy pillanat
Mi a körhullámra ül, majd elvész a part alatt.

Tél jár a mezőn, karja a bús felhőket cibálja,
Eltépi ruhájuk, s hópelyhek szóródnak a tájra.
Fehérré változik a sárgálló fű, a ruhátlan bokor,
Meghal a táj, mint vázába temetett virágcsokor.

De remények mindig születnek, s fényt hoznak,
A kis halak az éjszakában, majd újra táncolnak,
A Tél is összeszedi zúzmaráját s hulló pelyheket,
Lesz még zöld a mező, ha a kikelet megérkezik!

Jégcsap

Életem, mint tehetetlen jégcsap
Függ, a lét rozoga, imbolygó ereszen,
S évcseppjeim suhogva semmibe hullnak
Átzuhanva a jelen keskeny peremén.

S ha megjön lágy szelével a Tavasz,
Már csak utolsó cseppem az ereszen,
Rád gondolok halkuló szívvel,
S az elmúlást magamhoz ölelem.

Lennék simogató...

Lennék simogató pázsit
Könnyű pille lépted alatt,
Lennék szép szivárvány,
Mire pillantásod tapadt,
Lennék hűsítő tiszta víz,
Szomját oltó ajkadon,
Lennék lebegő angyal,
Gyönyörű szép álmodon!

Lennék utolsó virágszirom,
Lehulló társainak búcsút intő,
Lennék bármilyen életedben,
Téged örökkön szerető s féltő!
Lennék senki, egy kínzó fájdalom,
A magány tövisén vergődő lepke,
Lennék fekete földdel borított test,
Ha nem lehetnék mélyen a szívedbe!

Ha majd eltűnök

Ha majd eltűnök, mint víz a sárból
Porladó emlékem viszi a szél,
S utánam kiszáradt meder,

Lesz-e ki epedő szomjúság fájdalmától,
Fejfám alatt értem, Istenhez beszél,
Majd zokogva letérdepel?

Gondolatok

Fekete hideg földre magot hoz a szél,
Mely úgy tűnik halott, ahogy földet ér.
Majd felhők jönnek, szürkék s nehezek,
Jeges hideg esőt, a holt magra ejtenek.
Sár, szúrós fagyos víz, mi kőbe fonja őt
Mozdulatlansága téveszti, a hitetlenkedőt!
Akiben él a hit s nagy bizalommal remél,
Az tudja, a mag hamar az élet útjára lép!
Az élet előtör folyton, soha nem adja fel,
Az ösztön erős, felállítja, ha lent térdepel!
Ez a csodálatos élet, de más a személyiség,
Hogy ki milyen ember, önmaga dönti el rég!

Folyó lennék

Ha tehetném, folyó lennék,
Apró hullámos, szép csillogó,
Mezőn, hegyen, völgyön járnék
Léptem szelíd lenne, lágy csobogó.

Csodálnám a rám hajló fákat,
S itatnám az ég minden madarát,
S ringatnám a papír csónakocskákat,
De vigyáznám az apát, s játszó kisfiát!

Lennél gyönyörű szép sziget,
Két folyó karom magához ölelne,
Csillogna kristály tó, lüktető szíved,
Majd belesimulna tavaszi, áradó vizembe.

Cseppjeink lágyan egybe forrnának,
S ha lépnék, Te szorosan lépnél velem,
Szívem szíved lenne, s úgy kalapálnának,
Milyen gyönyörű is a lángoló, izzó szerelem!

Csobogó szófolyó

Szavaim cseppennek a papír pusztára,
Mint csendes szemerkélő tavaszi eső,
Szópatak szalad, halk csobogása
Csendet elűző szelíd csengő.
Majd a felduzzadt szófolyam
Sodorja feléd gondolataim,
Bennük feloldva önmagam,
Egy vallomás, édes álmaim.
Érzelveim lány hínár szálai
Talán puha szívedhez érnek,
S majd érzed ajkam csókjai,
Nálad megszületést kérnek.
Kinyúló karod tavirózsaszírom
Hová kábulni, lebegni vágyom,
Bőröd bársonyán röptessen az álom
Tücsökzenés füledt éjszakákon.
S ha a hajnal, csillogó harmattal
A reggelt majd vígan köszönti,
Arcod ébresszen, rám omló fénylő hajaddal,
Ahogy patak tükrén a fűzfaág a hullámokat kelti.

Fekete gondolat

Az élet tengerén hánykódó léthajó vagyok,
Ringatnak szelíden, majd dobálnak a zord habok.
Horgonyom a mélyben, mögöttem a múlt kavarg,
Elöttem az elmúlás kegyetlen örvénye hív, mosolyog.
Horgonyom rozsdásodó lánc
Meg-megcsörren, a halál már cibálja.
Az angyalok eltűntek, az ég riasztó sötét,
Varjú testű éjszaka száll, szárnya halk nesztét
Rám szórja a bukdácsoló szél,
Fagyott fényű Hold, csonkán kél.
Hulló csillag fénysikolya lelkembe vág,
Zavaros buborék születik s meghal egy világ.
Lánc pattan, odavész horgonyom
Örvény tölcserében imám mormolom,
Jön a halál, tenyerében tart egy láncszemet,
Kapu nyílik, fény ragyog rám, valaki hív, integet.

Csak villanunk?

Csak egy villanó, cikázó villám
Mely a fekete éjszakán átszalad,
Ennyi a létem,
Hiába féltem,
S mennydörgés után kidőlt,
Füstölgő emlékem marad.

De nem tudom, hol az életvillám
Bús földbe csapódva csendbe vész,
Van-e út mi tovább visz
Egy más világ miben hisz,
Ez a cikázó törékeny emberi lét,
Vagy csak villanunk, füst és kész?

Cseppkő

Megyek kinyújtott kézzel szinte vakon,
Hideg falak tövén dideregve,
A semmit tévőn tapogatom,
Léptem alatt cserepek törnek recsegve.

Bőrömrre a jeges szél apró dűnéket rak,
S egyre nő nyugtalanságom,
Fejemben hánykódó szavak,
Suttogok: Merre vagy boldogságom?

De csend csomagolta árnyak között
Vállat von a némaság,
A remény lezuhant s eltörött,
Lett a szívem kietlen, száraz pusztaság.

Szürke égen fekete nap kell, árnyék sugarú,
Kedvemet éjsötétre festi,
A szerelem csorgó faggyú,
Lángja lobban még, majd örökre elveszíti.

Remete lelke, testem barlangjában ül,
S rácsöpögnek a hétköznapiak,
Fröccsenve hangjuk csendül,
S holnapra már, csak cseppkőoszlop vagyok.

BoldogságOK

Kifényesedő, nagy szemet nyitó
Huncut csillagok,
Meleg ölelésben végig nézett
Csodás hajnalok.
Fekete földből születő színes,
Illatos virágok,
Szakadékba segítő kezet nyújtó
Örök Barátok.
Álmában édesen mosolygó szép,
Gyermek arcok,
Finom borzongásba csomagolt
Lázás csókok.
Öröknek érzett meghitt, boldog
Pillanatok,
A valóság mezején életre kelt
Vágyak, sóhajok.
Meghallott, ki nem mondott
Érzések, mondatok,
Egymást átölelő s tisztelő
Vallások,
Kézbe soha nem vett rozsdás
Géppisztolyok,
Kéklő égen turbékoló, röppenő
Békegalambok.
Elültetett zöld hajtásokat hozó
Fák, bokrok,
Földi mennyországban járó
Nevető Angyalok,
Vidámságot, reményt ébresztő
Rímragok,
Értetek most, hogy legyetek,
Imát mondok!

13 OK, a rossz kedvemre

Mozdulatlan szoborrá dermedt
Fagyos hajnalok,
Ikertestvér képű, monoton járó
Hétköznapiak.
Minden hangját ismert, hullámzó
Bús dallamok,
Fekete papírra, korommal írott
Gondolatok.
Hangtalan mozduló, rebegő ajkak
Ejtette szótagok,
Illattalan szirmai önmaga tépő
Holt virágok.
Beteljesült lelket nyomorító
Végzetes átkok,
Szakadt zsebű, hidegbe bujtató
Téli kabátok.
Valóság keresztjén pusztuló
Újszülött álmok,
Bajt, bánatot rejtő nyitott szájú
Fekete zsákok.
Kinyújtott kezemnek hátat mutató,
Egykori barátok?
Óriásra nőtt, nyüzsgő partra törő
Gyilkos hullámok.
Meg nem értett versek, bicsakló
Rossz hasonlatok,
Csak tudnám, mért vagytok? Nincs
Szükség rátok!

Az utolsó órában

Volt idő,
Mikor zord szelével
Az élet cibálta lelkem,
De mentem,
Gyűrött, kopott hitemmel,
Lettem kemény szikla, kő.

Volt pillanat,
Mikor sötét éjbe zuhant
Delelő napom,
De világított múltból csillagom
S szólt, mint halk lant,
Reményem megmaradt.

Lesz óra,
Mely az alkonyból estbe vált,
S nem tudom,
Súlyát majd hogy bírom
Ha szívem létemért hiába kalapált
Arcom vált, hora.

A szó

A szó, néha felsegít
Ha elbuktat az élet,
Olykor odabújik, melegít,
Ha dermesztenek az emlékek.
A szó, mosolyt varázsol,
Letörli könnyeid,
Mint édesanya ápol
Ha szíved keserőséggel telik.
Ilyen a szó, a tiszta szó
E hideg világban, puha takaró.
A szó letaszít,
Megbénít, gúzsba köt
Ártatlanul megfeszít,
A magány karjába lök.
A szó lelkedbe vág mély sebet,
Megaláz, visszhangja gyötör,
A szó, hangsúlyokkal eltemet,
Szíven üt, mint durva ököl.
Ilyen a szó a bántó szó
Feketén mosolygó bakó.

A költészet vizén

Nem vagyok tenger, végtelen óceán
Erőm fitogtatva a földrészek partján,
Nem vagyok tó, ér, száguldó folyó,
Csak egy picit zavaros kacsausztató.
De lehet ennyi sem, csak pocsolya
Egy algazöld csöppnyi, verébuszoda.
A költészet vizén tán' ennyi, ha vagyok,
S öröm mégis, hogy verset írhatok!

A jövő felé

Állok hangtalan, hosszan merengve,
A jelen gondfákkal benőtt árnyékos partján,
S egy apró remény gázlón hitetlenkedve
A jövő felé indulok, imbolygó léptekkel tétován.

Sodródok, a hömpölyögő időben erőtllenül,
Lábam alatt hétköznapiak, ritka ünnepek,
Fájdalmak húznak hínárként, hitem néha alámerül,
S nem tudom a jövő partjára kilépek-e, vagy elveszek.

Őszi hangulat

Őszi hangulat kuporgó lelkemre száll,
Elsárgult száraz gazzá lett a nyár.
Szívemben hideg forgószelek,
Röptik, ejtik az érzéseket.
Mint botokkal vert vénséges diófa
Állok emlék leveleken, kifosztva.
A magány röppen mellém, s károg,
Reményem mállik, mint esőben a vályog.

Az idő

Az idő, mint drága szerető
Kit marasztalnál egyre,
De folyton rohan Ő,
Ráncokat csókol a kezedre..

A jövő születése

Lelkem reményfáján fészket rakja
A múlt, s a röppenő jelen,
A pillanat gyöngé burkát törve
Jövő születik, s féltve dédelgetem.

Ég peremén

Ég peremét nyitja a hajnal,
A fény kilép ragyogó ajtaján,
Lelkemben átsuhan egy angyal,
A pillanat, örökbe forrt talán.

Feszült húr

Feszült húr vagyok,
S ujjad lágyan penget,
Kedvem felragyog,
Testem lánggra kap, reszket,
Játssz még, súgom halkán,
Vágyom a dallamod,
Szívemben bimbó pattan,
S virul, ha Te is akarod!

Ha minden összeér

Lelkem egén a remény, mint nap ragyog,
A jelen törzsétől a múlt kúszik egyre távolabb,
S ahogy halványul a remény, mert idő gömbje forog,
Lassan összesimul a jövő s a múlt, a jelen beléjük porlad.

Holt álom fölött

Vak remény üti holt álmod mellkasát,
Térdre eső boldogság nyöszörgő jajsavát
Visszhangozza a magány nyirkos barlangja,
... Földre ül a bús remény, ujjait némán morzsolja.

Ki tudja?

A szerelem varázs,
A hétköznapiok bábijából kilépő
Könnyed, szikrázó ragyogás.
De élete röpke,
Csak felizzó lánglobbanás,
Mi sebként ég majd, a szívedbe.

De lehet, hogy egészen más...

Könnyfa

Könnyem fáját szomorú emlék szele rázza,
Hull a levél arcdombomra s avarrá szárad,
Visszhangzik egy fekete nap súlyos sóhajtása,
Majd hegyek mögé zuhan, nem lelt rá vágyad...

Mikor...

Mikor a csalódás bedobja
Reményed ablakát,
S beszökik a magány
Jeges szele,
Lelked földön kuporogva
Siratja magát,
Közben zuhog reá a múlt
Éles cserepe.

Recsegő ág

Száraz, recsegő ág néma lelke,
Fölötte a magány szárnya lebben,
Fájdalomszél kell csapkodása alatt,
Karma kéregbe mar s a fölszakadt
Seb, elporladt holt álmokat perget,
... Törik az ág, az idő eltemet...

Rozsdás szegek

A magány didergő lelkemhez közelebb búj,
Szívem falára az emlékezés, fájó képeket szúrt.
A rozsdás szegek ütötte mély sebek peremén,
Lassan csordogálva eltűnik a maradék remény.

Nyár volt /Tíz éve árván/

Nyár volt, az ég fakókékbe,
A föld üde zöldbe öltözött,
Lángolt a Nap izzott fénye,
Lépkedtem az út menti fák között.
Virágillat lelkem poros szobáját járta
S kitárta a rég bezárt maszatos ablakot,
Melynek üvegén száraz barna-sárga
Levél, majd áttetsző jégvirág lakott.
A jelen táncra perdült
S a múlt itt táncolt vele,
A fejem szinte beleszédült,
Remény fátylán át a jövő derengve,
Elmosódva bár, de ő is forogva ropta,
A boldogságnak csendült víg nevetése,
... De a rideg világ, ezt mind sárba dobta,
Édesapám keze hideg, s nincs szívverése.
Fekete este lett hirtelen
Lelkem csillagtalan sötét,
Könnyeim kezére pergettem,
Reszketve suttogtam nevét,
Ágya előtt térdre esve kitört a fájdalom,
S üvöltve kiáltottam a néma égre: Miért?
... Nem tudom, hogy, de mentem a lábamon,
Vánszorogva árván indultam papért...

Egy csomó a zsákon

Késő Ősz volt, de lángolt a Nap
A szél sárga falevéllel játszott,
Szekér jött álmosan bakján kalap,
Alatta János bá' egykedvűn pipázott.

Néha szólt foga közül: Gyí Lenke!
Majd a gyeplő húzásán kicsit engedett,
Kialudt pipája fejét csizmájához verte,
S a szél a levélhez hamut keverhetett.

Elhalkult a nyikorgás a szekér megállt,
Apám a bakra ült, én hátra a kis szénára,
Úgy vert a szívem, izgatottan kalapált
S indult a szekér az ostor csípős szavára.

Büszke voltam, hogy a szekéren ülhetek,
S Apám dolgozni visz, engem nem tévedés!
Végre messze megyünk, és neki segíthetek,
A magtárban van, mit termett a májusi vetés.

Sétáltak mellettünk a nekivetkezett bokrok,
Ruhájuk lábuknál szépen leterítve sárgállott,
Most oly mélynek tűnt az út menti gazos árok,
Mely fölött apró falevél pókhálón hintázott.

Eltelt egy óra vagy kettő, nem tudom már,
Emlékképeim fedi az idő, mint félhomály,
Mögöttünk maradt a pizsamát kereső határ,
Omló falú magtárakat növesztett elénk a táj.

Megállt Lenke a szekér sem tehetett egyebet,
János bá' kezembe nyomot egy horpadt vedret,
Leugrottam az útra, hol a nép már serénykedett,
Vizet hoztam, s itattam, Lenke hálásan szemezett.

A magtárban kukoricahegy emelkedett sárgán
Völgyében zsákok s vederrel merő emberek,
Kezem végig simult az ásító durva zsák száján,
Apám vedre torkába bújt, zúdított s pergetett.

Kövérré lett zsák száját némaságra ítélve
Apró kezem madzaggal szorította el
A csomóval, mit Apám tanított, kicsit félve
Néztem a zsákon a kötést, hogyan remekel.

Apám vállára kapta s szekérre ült a zsák
Én csodáltam erejét, s magamban kívántam,
Ha tíz gyűrűt kapnak majd az időtől a fák,
A zsákot a szekérre, majd én is így vágjam.

... A fatörzse húsz-harminc gyűrűt is rejt azóta tán,
A magtár rég összedőlt, se híre, se hamva,
Ma újra sárga a levél s nem időzik soká a fán,
A szél fúj s talán mindjárt az ágról, le is szakítja.

Édesapám is eltávozott rég, szénáját gyűjti
Az égi örökké zöldellő jó szagú legelőn,
S kezem, ha madzaggal egy zsák száját köti,
Eszembe jut, s könnyem indul az érzelmi lejtőn.

Szomorú fények

Fájdalom gyúrte emlékképeim,
Most lassan kisimítgatom,
A feledés fakó színein,
Simul gondolatom.
Csend van,
Hallgatok.
A múltból drága hang suhan,
Szólít: Fiam nézd, itt vagyok!
Édesapám
Hangja szívemen,
Lelke a karácsonyfán,
Egy gyertya fényén át üzen.
Kezemben könyvem szorítgatom,
Hull a könnyem: Apa neked, nem mutathatom.

Lesz majd

A múltba hajlok, s kiemelem földjéből
Drága emléked, Édesapám!
Karomba veszem, ringatom, ahogyan
Te engem, sírós éjszakán.

A jelen kertjébe teszem, rád néz majd
Lelkem ablaka,
Öntözi majd szapora gondolatom reggel,
S minden éjszaka.

Ha megfáradtan a jövő szélére leülve
Majd melléd vágyom,
Lesz majd ki öntözi emlékünkt, s viszi,
A drága kislányom.

Az utolsó perc

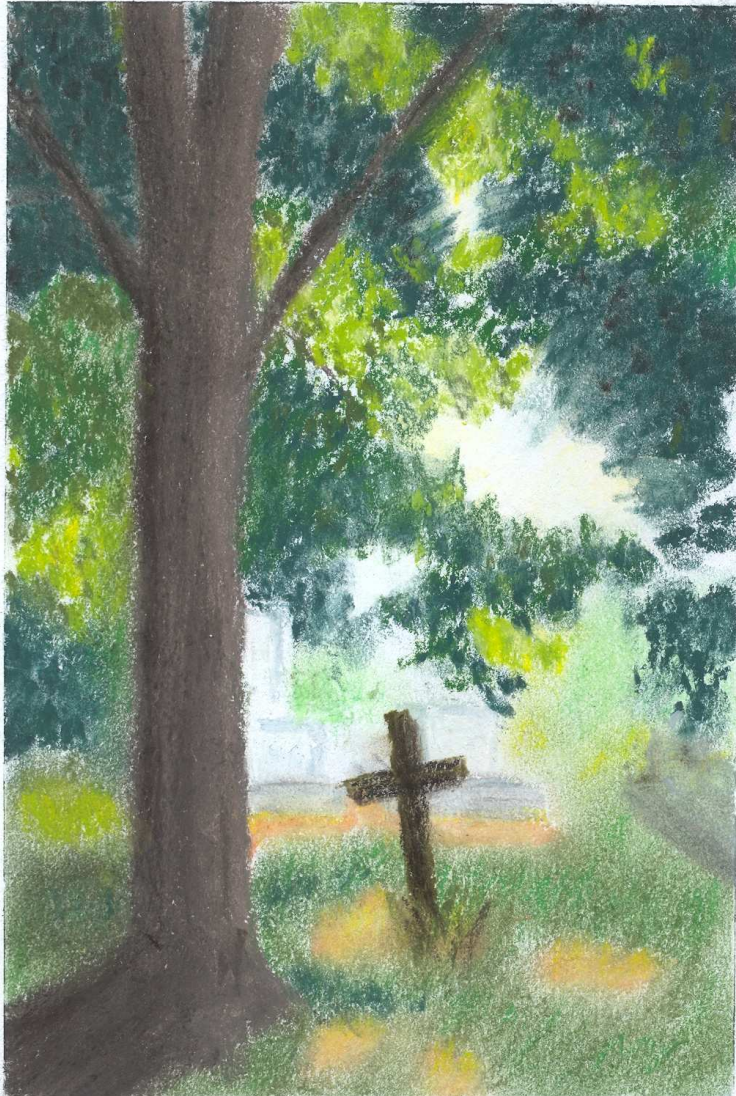
Emlékek kútjába gondolatom zuhan
Akár gémeskútba a mohás faveder,
A múlt vizébe ér s tompán csobban
Hullámot kelt, s egy régi érzést emel.

Fakó elmosott érzés kúszik egyre fel
Az idő évtéglákkal kirakott fala mentén,
Mire a kávéra ér már epedő lélekkel,
S remegő szívvel mohón kortyolom én.

De más már az érzés mi tíz éve volt,
Mikor rigó dalolt a napsütötte fán,
"Holnap várlak!" búcsúzon így szólt,
De az árvaság fogadott, nem az Édesapám.

Fejfa előtt

Elszáradt virágcsokor holt szirma hull
Lassú pörgéssel egy fejfa árnyékába,
Nézem szomorún, s lelkembe szúr
Édesapám oly sajgó, fájó hiánya.
Kövázába friss virágot,
Fejfa tövébe koszorút teszek,
Lelkembe mély, égő sebet vágott
A tudat, hogy míg élek már árva leszek.
Régi képeket újra festi az emlékezés
S bár a színek már tompák,
De örök bennük a szeretet érzés
A múlt évek hiába mossák.
Újjam hegye búcsúzón a hideg köhöz ér
Lassú, halk léptekkel elindulok,
Arcomba simít a langyos nyári szél,
S kiszáradnak az apró sós patakok.

A csend vásznán

Apró fénysugár törte át a felhők fekete falát
S a fű közt sárgálló apró virágnak kortya lett,
De a torlódó fellegek törték karcsú derekát,
A sötétség karja magához ölelte a sírkeresztet.

A temetőn szétterült a csend, mint végtelen vászon
S fakó képeit vetíti rajta a csapongó emlékezet,
Hányszor néztem már végig álmatlan éjszakákon,
Letörölve végül az arcom dombjára felülő könnyeket.

Szél simít hajamba, semmivé foszlanak a képek
Egy távoli pacsirtadal tépi szét a csend vásznát,
A fejfán lévő képre búcsúzon hosszan felnézek,
Szétnyíló felhők közt fény dereng, talán valaki lát.....

A NEMZET nagyjaihoz

Hová lett gyönyörű szép HAZÁD,
A végtelen róna, a temérdek gulyával,
Csaplár és csaplárné jó ízű borával?
Látva mivé lett, földhöz vágnád a pipád!

Vastrónon izzó koronával jött el kínhalálod,
Szenvedésed mond hát, nem volt hiába való?
Néped, mint riadt csiga magába s házába forduló,
A haza szeretetét már itt, sehol sem találod!

Jaj IV. Béla hős királyunk, jöjj vissza közénk,
S építsd újra e lepusztult szép Magyarországot,
Öntözd hiteddel a néped, mint mezei virágot!
Legyen Hazánk régi fényű, gyönyörű s a MIÉNK!

Hová lett a lóháton vágató igázó néped,
Európa félte záporozó nyilak mi végre hulltak?
Lehel látod-e a vad harcosok mivé alakultak?
Te nem ezért törted kürtöd s folyattad a véred!

...

Pártok, elnökök, miniszterek és honatyák!
A szavakból elég, tettek, tettek kellenek,
Nem ábrándok, álomképek s hazug ígérek!
Ha elsüllyed a hajó, nem kell, hogy kormányozzák!

A Hősök

Hazám, otthonom, szép Magyarország,
De sokat bántották gyönyörű orcád.
Tatárok igázó vad hordája,
Honi vért öntött a muhi pusztára,
A török félhold égette füved,
Eger várában lüktetett hős szíved.
Habsburgok elnyomva a néped
Vitték javaid, szalonnád, mézed,
Majd dübörgő harcokcsik láncá
Taposott, s földed ismét vérben ázva.

Így telt el ezer év vérrel s könnyel
Ma itt állok mégis lehajtott fővel,
S rátok emlékezem drága HŐSÖK,
Kiknek kezében volt nyíl, puska s török,
S harcoltak érted hazám, s ha kellett,
Elszállt az utolsó érted remegő lehelet,
Küzdöttek erőn felül suhogtak a dárdák,
S volt mégis, rabságod maradt s az árvák
Könnye mosta füves végtelen pusztád,
Anyák zokogtak, mikor fiait elhantolád.

IV. Béla, Dobó kapitány, Petőfi Sándor,
Névtelen hősök legyetek most bárhol,
Hozzátok szálljon szívünk ből a hála,
Hogy itt élhetünk szép hazánkon állva,
S végre eltűnt, semmivé lett a rút átok,
A szabadság tüzeit nem hiába szíttátok!

Mikor érzem, magyar vagyok!

Himnusz szól, zászlót lenget a szél,
A dobogón állsz, már mögötted a cél.
Ezernyi szempár figyel, néz fel Te rád,
Piros, fehér, zöld színű, a diadal ruhád.
Lobogó emelkedik lassan, méltóságosan,
Arcodat könny simítja puhán, langyosan.
A tömeg zúg, s harsogja: Hajrá Magyarok!
Melleden szép medál, rajta a betűk aranyok.
Te állsz szóltan, csak csillogó szemed beszél,
Lelked szárnyal, szíved virul, s vágyad életre kél.
A dobogón, azon a csöppnyi deszka darabon,
Milliónyi magyar feszít veled, ezen a napon.
Büszkeség jár a tekintetek izgatott sugarában,
S dicsőség táblán a neved, magyarok honában!
S elszabadult érzelmem arcomról sután letörlöm,
Rád nézek, sűgom az ünneplő tömegből: Köszönöm!

A fű alatt /kikről hallgatnak a könyvek/

Elindult a Nap, már látszik feje búbja
Bíbor szegéjű ég peremén, fűzfa ágain
Fényhajszáit hajnali szél hintáztatja,
Visszatér a tájra sötét börtönéből a szín.

A kaszálón egykedvű emberek villáznak,
Forog a széna, riadt siklók menekülnek,
Harmat cseppek zsenge fűben pompáznak,
Lábak alatt összeérve, hangtalan csendülnek.

Egy nagy fehér kövön kökény bokor alján
Zöld gyík ölti nyelvét, szűnik dermedtsége
Ahogy az erősödő napsugár átsétál a hátán,
Felpezsdül az éjszakában lehült hulló vére.

Fácánkakas hangja érkezik, majd a madár is
Nagy robajjal száll le a már sárgálló búzába,
Hol a földön egy hangya lehullt magot visz,
Egy apró királyság hűséges dolgozó szolgája.

Fű alatt a földben ősapáink drága vére pihen,
Kik védtek egykor e csöppnyi szép hazát,
Szellemük a zöld fűvel s apró virággal üzen,
Ha kell, emeld fel, s egyenesítsd a kaszát!

De tudd, a háborúban csak vesztesek vannak
Mert hiába a mámorító diadal, fényes győzelem,
A csatamezőn bátor nagyapák, apák, fiak halnak,
S mi öröm a hazának az a családnak gyötreme!

Bár nem hallod a diadalban zengő harsonák zajától
Feleségek sikoltó jajsavát a hallgató égre törve,
Anyá fájdalmát sem érzed a tömegben ott távol,
S nem látod a gyermek szeméből, hull árva könnye!

Mert bizony Hősök Ők, kikről hallgat a történelem,
Kik elvesztek a nagy csaták véres árnyékában,
De kik dolgoztak háborúk idején a földeken,
Árvaság, özvegység sanyarú fekete poklában?

Petőfire emlékezek

Költészet. Cseng fülemben a szent szó,
Édes dallam ez, lelkem legmélyére bújó,
Érzések kelnek, nyitva szívem ablakát,
Képek teremnek, s látom a rónát és Tiszát.

Ballag a szép folyó, partján meghajolnak a fák
Vizében az árnyékok sötét arcukat mossák,
A Nap az ég tetején megáll, a vízbe belebámul,
Lentről visszanéz magára, de arcizma se rándul.

Majd elindul, lágy sugarával a pusztát cirógatja,
Hol a csikós a kútnál inge ujját hirtelen föl hajtja,
A mohás favedret, mely szinte hallhatóan szárad,
A kútba lelöki, kihúzza, csinál így vagy százat.

Vályúnál marhák tolongnak, az ősi szürkefajta,
Bőg egy nagyot az egyik, majd a hús vizet issza,
A csapzott puli a csikós lábánál csúfolja a tájat,
Nyelve kilóg, s liheg, az ebédre még sokáig várhat.

Költészet. Cseng fülemben a szent szó,
Ágyú dörög, kard csattog, trombitaszó,
Édes hazám, tested rúgják durva lábak,
Fiaid vérük ontják, a Szent Szabadságnak!

A róna csatatér lett s nem délibáb az a dombokon,
Magyar huszárok halnak ott ezen az alkonyon,
Tajtékos lovaik vérrel festett zöld pázsiton,
A halálba vágatnak, s a domb lesz szomorú sírhalom.

A Nap elbújik, száját a felhők közt összeharapja,
Az ég peremén szivárgó vérét a szél maszatolja.
Fekete este lett, a tejúton csillagok térdelve,
Fénykönnyeik szórják a tengernyi holttestre.

Mire kel a Nap s lesz fekete Világos,
Zászlók a földön, mind véres és sáros,
Árvák jajongnak, anya temeti drága fiait,
Most mély gyász, csorbul a remény s a hit.

Költészet. Fülemben cseng a szó,
Házadon Néked is fekete zászló,
A természet, s a szerelem is gyászol,
Halott, halott a költő, Petőfi Sándor.

Elmúlni a Nappal

Hófedte tóparton száraz gaz között,
Megigézve a lenyugvó Napot nézem,
Akácfa ágán a zúzmara bíborba öltözött
Gyönyör gyöngy ragyog a lelki füzéren.

Csábít a napfény, érzem indulnom kell,
Csalfa sugár belém karol, s a jégre vezet,
Szívem ágára egy érzés röppen, s énekel,
De kelti az erdők mélyén szunnyadó szelet.

Pillantásom a Nap áhított arcára tapadva
A feszült jégen húz, léptem egyre szaporázza,
Varjú lebben, rohanó léptem a havat kavarja,
Ébren álmodom, s nem riaszt fel a tó rianása.

A zúzmara megremeg, s a mélybe hull
Lábam alatt megnyílik a szilánkos jég,
Hangtalan elnyel a víz, s tűként húsomba szúr,
Utolsó pillantásom a kihunyó Napba ég.

Az elmúlás s a lét küszöbén megállva
Még születik egy utolsó apró gondolat,
„Nem éghettem el ajkad szikrázó csókjába,
De boldogság volt érezni, forró fényhadjad.”

Árnyékba fojtja

Még hányszor rakosgatom össze
Széthulló álmaim?
Meddig tarthatom életben hervadó,
Csöppnyi reményem?
Hová temessem égről lezuhant
Holt vágyaim?
S hol van, merre jár a szivárvány
Egykori fényem?

Álmaim darabjait fekete por lepi be,
Fölöttük áll a csend.
Reményem gonddomb alatt hever,
Sóhajom fejfa.
Vágyaimra nem emlékezem, a szó
Ismeretlen cseng.
A sehol földjén állok, s az idő fényem
Árnyékba fojtja.

Borostyánkő

Lelkem legbelső zsebében mélyen eldugva,
Rejtőzik egy ragyogó, áttetsző emlékborostyán,
Néha féltve előveszem az emlékezés fényébe tartva,
Gyönyörködve nézem a könnyem képezte fátyolán.
Benn a közepén egy megdermedt édes mozdulat,
Mely lágyan rád fonódva ölelő két karomat festi,
De a sors jeges gleccserével akkor ránk szakadt,
S szerelmünk emlékét már csak, e borostyán rejti.

A fájdalom kelyhe

A vihar szele elcsitult a dörgés távoli suttogás csupán,
A földön halott falevelek, az égen pazar szivárvány.
Törött ágak között a kék madár még emeli fejét,
Majd lassan behunyja végleg csillogó szemét.
Gyönyörű álmok haltak e pusztító csatában
Égről zuhantak, merülnek a pocsolyában.
A múltó nap fénye vöröslő vér a vízen
Arcán felhő, mint tapasz a seben.
Fájdalom kúszik, s tekeredik
Az Élet s a Nap feketedik,
És ráborult a sötét este
A tájra s a szívemre.
Fénytelen éjszakát a némaság öltözteti gyászba
A bánat cseperedik, s szökik magas szárba
Majd kinyílik a fájdalom iszonyú kelyhe
Minden szírom tördöfés a szívembe.
És lett az élet sírgödör
Mely temet, folyt s gyötör.
Minden nap földet dob reám
De nem szólok, szorítom a szám.
Hangtalan fájdalom s a néma szerelem
Fogják egymás kezét, összetört szívemen
Gyönyörű érzés, rettenetes kínkoszorúval fedve
Apró késpengék száguldanak véremen a hajszál erekbe.

Álomképek

Sárga sugárral könyököl a hold
A magányos eperfa tetején,
Nézegeti magát tündöklő fénnel
Az esti tó sima tükrén.
Majd kíváncsi tekintetét rám veti
S arca sápad hirtelen,
Látja, amint könnyem hull egyre
S haldoklik életem.
Lelkemben érzelmek kavarognak
Fájdalom, bú, öröm
Szállok fenn a csillagporos égen,
Majd szétesem a kövön.
Nagy a csend, csak lelkem elpattanó
Húrjai csengnek,
S izzón vörös felkelő nap fénye törik
Véremen, amint csepegnek.

Holt hangulat

Csak tudnám hová tartok s minek?
Ma kopár a kedvem, mint az őszi táj.
Hajamba bújnak kergetőző szelek,
Kívül- belül fázom, hideg köd szítál.
Valami elégett benn, hamuba halt lángja,
Lelkem kietlen, szél tépázta pusztuló erdő,
Nincs ki a fákat, apró bokrokat csodálja,
Csak varjú röppen feketén, hangja kesergő.

Álomképek 2.

Tűz ég szívemben lángja lobogó,
Lelkemben kiolvad lassan a hó,
A fagyos élet és a kegyetlen világ
Hidegét üzi forró, édes puha szád!

Megkötözött vágyaim kötelét bontod,
Ölelsz lázzal, szavaid suttogásba fojtod,
Leheleted izzón rohanó, elborító préri tűz,
Fogom kezed, szorítom, tudom Te is szédülsz!

A boldogság röpít a fénylő csillagok közé,
Agyam lebegő tudatta már a rózsaszín ködé,
Mosolyod tűzpiros arcodról lelkembe olvad,
Nézlek hosszan lenyűgözve, oly gyönyörű vagy!

.....

De kiránt álmomból a hétköznapi rideg karja,
Lelkem zuhan s már senki, semmi sem fogja,
Hiányod tüskés ágai közé ledob a zord valóság,
Hideg ágy fogad, s szívemre vár, újból a fogság!

S fázom, reszket szívem, lelkem újra dermed,
„Boldogság folyója, de messze folyik a medred!”
Lassan elemészt hiányod, sápad már a fényem,
Kezeim közt verdes egyre, haldokló reményem!

Ébredés

Az est fekete papírját tépi a hajnal,
A Nap kíváncsian néz át a szakadáson,
Álmaim röppennek s gyűrött arccal,
Beletörődve szálllok le a valóságon.

Szempillám árnyékában mély ránc
Apró érként szeli át arcom mezejét,
Kávémban kanál csörög hangja lánc,
Álmosságom lassan veszíti erejét.

Tükörbe nézve forró kávé párája
Képez arcmásomat elrejtő ködöt,
De látom mégis, hogy létem ifjúsága
Míg ideértem elillant, elszökött.

Érzések, emlékek

Itt ülök, lelkemben szakadnak a sebek,
Mit bevarrt az elmúlt idő, mint hajszálerék.
Lelkemből vér csorog, de finoman meleg,
A kiömlő múlt képekben, veletek lehetek!
Itt vannak ők, kinek hiányuk sajog folyton,
Néha üvöltő fájdalmam a párnámba fojtom.
És átrobog zakatoló agyamon az ősi rettenet,
Hogy Én is festek majd vörösre, egy bús sebet!
Rázkódik a test, az agy vadként futna, menekülne,
És reménykedik, hátha megváltó fény jön, és kiderülne!
Majd csend lett, ősök drága emlékébe belekapaszkodom,
Élek tovább, fájok nagyon, kezem imára összekulcsolom!

Ha reménytelen

Kakukkmadár a szárnyaló szerelem,
Reménytozását puha szívedbe rakja,
Majd vissza se néz, tovaszáll sebesen,
S a kikelő érzés lelked marcangolja.

Kitaszít minden mást, szíved uralja,
A földön meghalt érzések fekszenek,
S kiröppen hirtelen, szava visszhangja
Összetör, az emléke rád omlik, eltemet.

Hideg ébredés

Kolibri szárnya szívem dobogása
Mikor az arcomon végig fut ujjad,
Testem megremeg, felszökik láza,
Minden gondolat egy szóba olvad,
Rám omló hajszálaid között súgva
Már fuldokolva lehelem ajkadra,
Lángol szalma testem fel van gyújtva,
Csókolj, röpíts, fénylő csillagokba!

... Hideg hajnalban ér véget az álom
Homlokom ablaküvegre tapadva,
Jön a reggel, senki sincs az ágyon
Só a számon, zuhanok magamba...

Izzó fénytűzed kiveszem

Szerelem! Izzó fénytűzed szívemből kiveszem,
S az alkony, ha lóg az ereszen, a földre leteszem.
Izzó parazsad meztelen lábal, remegő szájjal taposom,
S ha meghalsz végre, nézek az égre, s hamudat fogom,
Urnába teszem, s fel egy hegyre, a csúcsára viszem,
Ujjaim között, ha porod elszökött, csendes lesz szívem.
Utánad nézek, s tán el is vérzek, hisz lelkemen égő sebem
Mert halok én veled, és pusztulok így is, oly mindegy nekem.

Lezuhanva

Emlékedbe görcsösen kapaszkodva,
Függttem a semmibe az élet peremén.
Lelkemet-szívemet tépő széllel dacolva,
Lábujjhegyen imbolyogva tartott a remény.
A magány lehelt rám hófehér zúzmarát,
De nem eresztettem gyönyörű emlékedet,
Mormoltam ajkad nekem súgott szavát, mint imát,
S dermedt lelkemmel vártam, jöjjön újra kikelet.
... De reményem leomlott a csalódás súlya alatt,
Mely hirtelen lecsapott akár gyilkos szökőár,
Az élet peremén két kézzel taszított át a pillanat,
Lezuhanva, reszkető ujjal emléked elérni, nem tudom már...

Keserű könnyek

Kikötőben egy megtépett vihar tépázta hajó,
Árboca törött, fehér vitorláján hosszú sebek.
Amit látok, agyamra súlytó ólom nehéz tagló,
A rám zuhant látványtól félek, zihálva reszketek

Hová lett kecses, széllel versenyző alakja?
Mivé változott, az egykor büszke hajóorr?
A kikötő gyászol, keserűn zokog, és siratja
Fekete hangulat, szürke mozdulat, halotti tor.

És recseg a deszka, gerenda roppanva jajong,
A tenger betör a sebesült testbe, jeges vize tép,
Árboc felett egy bús sirály visít, őrvongva sikong
És a hajótest süllyedni kezd, majd hullámsírba lép.

Egy fáradt lélek az élet kikötőjében megtörve áll,
Lassan elpattannak a szálak a kötélén, mi ide köti.
A hite megtört, a reménye távolodva messzire száll
Szíve a ritmust egyre nehezebben, gyengébben veri.

Dobjatok emberek egy másik tartókötelet, sietve neki!
Ne nézzétek, hogy a kegyetlen magány lelkébe belemar,
Múljon el közönyötök, ha a segélypillantását reátok veti,
Ne hagyjátok, hogy raboljon a tenger, segítsetek hamar!

Magányos bolygó

Közel jött nagyon már égető érintését vágytam,
De tovazúgott, csak eltűnő fényhaját láttam...

... Sápadt fényű remény körül kering
Szívem, a magányos lüktető bolygó,
Kihűlt tátongó mély kráter sebek
Rajta, dermesztő szél, zuhogó hó.
Belül a múlt forr, morajlik s remeg,
Lelkem feszül létem nyugtalan magmája,
Kitörni készül, s fájdalmas robajjal reped
A szívem, semmibe fröccsen vöröslő lávája.

... S ha a ragyogó fényhajú üstökös majd visszatér,
Már nélkülem fogadja a rohanó idő, s a táguló tér...

Örök apály

Visszahúzódva, mint félszeggé lett tenger
Kit láncra verve hurcolt el az uralkodó apály,
Ilyenné vált szárnyaló lelkem, mozdulni sem mer,
Magány fedi kristály ablakom, fojtogat a félhomály.
A múlt idéz képeket, ahogy ölen megpihenve hallgatok,
Dagály van lelkemben víg hullámok hátán feléd táncolok,
Pálmafám vagy sudár testű, fény kacsint rám zöld koronádról,
S elérem tested, puhán körbefonlak, hullik a boldogság virágpor.
De lezuhant az égről a hold, benne sárgán izzó méz ízű szerelem
Szilánkokká szakadva szét, melyek sebet ejtenek nehéz léptemen,
Szívem- lelkem sötétségbe húzza egyre a halhatatlanná lett apály,
A hold darabján sodródva élek s tudom már, soha nem lesz dagály.
S a távoli égen hirtelen egy felizzó kékes fényű apró pont rohant
Gyönyörű fényjáték a rám omló, feketén hömpölygő éjjelen,
Csalóka fény volt, egy pillanatra fellobbantotta halódó hitem,
Megdermeszt a felismerés, reményem az mi ily szépen zuhant.

Még itt vagyok

Még itt vagyok
Mint omló várfal,
Kit a szél tép,
A Nap nyársal,
Hitem, reményem
Leomló bástya,
A múltó idő tégláim
Szertedobálja,

Még ölelik ujjaim
Régi tollam,
De nem tudom, írjak
Vagy sarokba dobjam,
Meghalnak bennem
A születő szavak,
Mert neked már
Semmit sem mondanak.

Még itt vagyok,
Szemem az égre néz,
A napnak aranya
Ma csak sárgaréz,
Túl sok a vánszorgó
Fekete, bús felleg,
Még itt vagyok,
De kinek kellek?

Szívhúzódás?

Tegnap úgy tűnt csak szívhúzódás,
Mit belém rúgó szavad okoz,
De mára már lelkem is ég, sajog
Visszhangod üt, s felpofoz.

Fájok, rám szakadnak a dobált mondatok,
Alattuk fuldoklom, s kiálltok: Itt vagyok!

S Te jössz, rám dobod hideg tekinteted,
Hangsúlyod befogja remegő szám,
Már tudom, mit rég kellett volna,
Elrúgnád kezem, ha érted kinyújtanám.

Mikor az éj

Mikor az éj csillag szeplős egével rám hajol,
S cipekedő szellő görgeti felém a fák illatát,
Szívdobogásom lelassul, már csak bandukol
A sápadt hold fényébe ejtem lelkem sóhaját.
Eszembe jut egy lobogó, karcsú testű fáklya
Kit körbe rajongott lényem az apró kis bogár,
Elkápráztatott csábítón táncot lejtő lángja,
S szálltam vágyva, hogy tüze majd körbe zár.
...Szétegett szárnyakkal zuhantam a tátongó mélybe
Lelkemen a csalódás rianása vágott örök vérző sebet.
Most állok remegőn, s visszanézek az elmúlt ezer évre,
S gondolataim végig simítják a felszakadó sajgó heget.

Tűzön járok

Végtelenbe nyúló erdő közepén,
Tűz ég, lángja vörösre festi a fákat,
Földön ülve a tüzet bámulom én,
Hátam mutatom a sárga holdsugárnak.

Csend ül a tájon, csak a tűz ropogtatja
Izzó láng fogával a belé vetett ágat,
Füst kavarog, lassan ködként elborítva
A tisztás szélén álló bokrokat s fákat.

Majd hosszú lángnyelvét behúzza a tűz
Izzó parázzsá csendesül, s én felállok,
Nyakamba borul egy apró termetű fűz,
De bontom ölelését, várnak a hasábok.

Meztelen talpal lépek a vöröslő parázsba,
A hold kerek arcát riadtan felhőkbe rejti,
Könnyem ragyog behunyt szemem sarkába,
Majd arcomon legurul, s álam a tűzbe ejti.

Tűzön járok, testem egy hatalmas fájdalom
Éget húsom illata a füsttel násztáncot jár,
Csak megyek körbe-körbe nincs irgalom,
Imám mormolom, s érzem, odaát valaki vár.

Valaha rég

Valaha rég fenn az égen
Csillag fénylett csak nekem,
Nyári langyos sötét éjben,
Tündöklött a lelkemen.

Csalóka tűz elborított,
Átitatta szívemet,
Rabja lettem, babonázott,
Nem láttam más fényeket.

De egy napon fénye gyilkolt,
Lelkembe szúrt ridegen,
Hideg sugár bánatot szórt,
Sírdomb alatt szerelem.

Sóhajom jégvirág

Szívem legmélyéről ólom sóhajom
Száll lelkem ablakára, s ott jégvirág,
Kedvem zúzmara lepte nehéz fűzfaág,
Reményem földön hever, s ott hagyom.

Hajamba hideg szél szövi a Tél színét
Semmibe tartó lábaim alatt hó jajdul,
A táj megfagyott kép s egyre halkul
S reszketve, nevet suttognék, de kiét?

Soha nem lelem

Az álom fájára mászom egyre magasabbra,
Eltörpül alattam a megdermedt valóság,
Vágyam puha fészkrét ág villára rakja,
S csicsereg benne a boldogság.
Mint megriadt seregély raj,
Tovaszállnak a gondok,
Ajkadon kél egy sóhaj,
S visszaadom csókod.
Hajad leomló fűzfaág
Alatta dobol a szívem,
Szemedben mennyország,
Öröknek tűnik, s elhiszem.
Nézlek, szemed áttetsző csillogása beszél
Csak néha tesz hangsúlyvesszőt szempillád,
Bőrödre izgató kis dűnéket épít a szél,
Kacér mosolyod tudja, vágyom rád.
Két harmatcsepp ként,
Testünk összecsendül,
Végtelen tűnik az esténk,
De pillanattá lesz végül.
Tudatom dereng, már sugarát nyújtja
Semmivé foszlik az ölt álom,
Nyílik a szemem, keresi, de tudja
Soha nem lelem, boldogságom.

Korhadó reményoszlopok

Vézna, korhadó reményoszlopokon inog életem,
Gyakran tépi a sors keze, s csak néha simogatja,
A baj a rossz magjait két kézzel szórja s az bön terem,
Könnyem a magány tavába pereg, lelkemben visszhangja.
A boldogság, ha nagy ritkán az árnyékos keserűség földjén
Gyökeret ereszt, szárba szökik, s már nyújtózna szirma,
Felhők jönnek, terhük jeges, s az ég vásznát tépi a villámfény,
Letérdelve remegő kezem a sáros holt virágot öleli, ringatja.
A lecsendesült viharok után, oly sokszor az égre néztem,
S hangtalan suhant a felhők peremére a választalan: Miért?
Hisz nem vagyok rossz, ...bár tudom azt is, hibátlan sem,
Korhadó reményoszlopom meddig bírja még, a könnyeket s a vért?

Meghalt egy csillag

Felhőnadrágszíját a Hold lassan kiengedte,
Majd a megriadt csillagok közé gurult,
De jaj, azt a kis apróságot picit meg lökte,
Ki hirtelen fénysikollyal a zöld mezőre hullt.
Lehuppant a pázsitra, teste tűzben égett,
Elfoszlott tündöklő fényszálú ruhája,
Arca gyorsan sápadt, fájón körbe nézett,
Lángot sóhajtva kihunytt, ellobbant szikrája.
A Napot mire a hajnal az ég aljára tette,
Elborították a mezőt a lehullt csillagkönnyek,
A kihűlt égi kőre árnyékát pitypang vetette,
Halotti leplet néki búsan, apró pókok szöttek.

TARTALOM

Csendbe ölelve	5
Borús ég alatt merengve	7
Egy elmúló nyári nap	8
Földre dőlt falak	9
Mezőn ballagva	10
Alkonyi kép	11
Az Alkony	11
Az ég padlásán bolyong a hold	12
Repülj tavaszom!	12
Várom a tavaszt	13
Csak jöjj	14
Álmodom	14
Egy reggel /kislányomnak/	15
Ibolya nyílik	16
Lyukas égbolt	16
Meggyfaangyalok	17
Nyári reggel	17
Nyári éjszaka	19
Ragyog az ég	19
Nyári ég alatt	20
Viharos éjszaka után	20
Nyár	21
Déli éjszaka	21
Viharban	22
Fényt szór a hold	23
Ősz	25
Levelét írja az ősz	26
Kesereg az ősz	26
Felperzselt múlt	27
Est porából hajnal születik	27
Fekete éjjel	29
Röppenő gondolataim	30
A négy testvér	31
Tézek	32
Csöppnyi lányom	32
Hold és a nap	34
Huncut hajnal	35

Esti mese	36
Játékos nap	38
Forrás	39
A harcművészetről /tíz éve a Ju Jitsu-ban/	40
Szavak	40
Csendes folyó	41
Eldobott kavics	41
Tollal és papírral	42
Soha	42
Minden kívánságom	43
Még vagyok	44
Már lefelé	45
Kezdet és vég	45
Lesz még	46
Jégcsap a lét ereszén	46
Lennék simogató	47
Ha majd eltűnök	47
Gondolatok	48
Folyó lennék	48
Csobogó szófolyó	49
Fekete gondolat	50
Csak villanunk	50
Cseppkő	51
BoldogságOK	52
13 OK a rosszkedvemre	53
Az utolsó órában	54
A szó	55
A költészet vizén	55
A jövő felé	56
Őszi hangulat	56
Az idő	57
A jövő születése	57
Ég peremén	57
Feszült húr	57
Ha minden összeér	58
Holt álom fölött	58
Ki tudja?	58
Könnyfa	60
Mikor	60

Recsegő ág	60
Rozsdás szegek	60
Nyár volt /tíz éve árván/	61
Egy csomó a zsákon	62
Szomorú fények	65
Lesz majd	65
Az utolsó perc	66
Fejfa előtt	66
A csend vásznán	68
A nemzet nagyjaihoz	69
A Hősök	70
Mikor érzem, Magyar vagyok!	72
A fű alatt /kikről hallgatnak a könyvek/	72
Petőfire emlékezek	74
Elmúlni a nappal	77
Árnyékba fojtja	78
Borostyánkő	78
A fájdalom kelyhe	79
Álomképek	80
Holt hangulat	80
Álomképek 2.	81
Ébredés	82
Érzések, emlékek	82
Ha reménytelen	83
Hideg ébredés	83
Izzó fénytűzed kiveszem	84
Lezuhanva	84
Keserű könnyek	85
Magányos bolygó	86
Örök apály	86
Még itt vagyok	87
Szív húzódás?	88
Mikor az éj	88
Tűzön járok	89
Valaha rég	90
Sóhajom jégvirág	90
Soha nem lelem	91
Korhadó reményoszlopok	92
Meghalt egy csillag	92

